

Zielsverbond

E. le Noire

Zielsverbond

Uitgeverij De Graveinse Abeel

Dit is een roman. De personages en situaties in deze roman zijn verzonnen en enige gelijkenis met bestaande personen of situaties berust dan ook geheel op toeval.

ISBN 978-94-6260-020-1
NUR 285

(c) 2014 Uitgeverij De Graveinse Abeel, Amsterdam
www.degraveinseabeel.nl
mail@degraveinseabeel.nl

Omslagontwerp: Uitgeverij De Graveinse Abeel
Omslagfoto: ©Depositphotos/Uitgeverij De Graveinse Abeel
Auteur: E. le Noire

Dit boek is ook te verkrijgen als groteletterboek.

Het papier van dit boek heeft het FSC-keurmerk: de grondstof is afkomstig van verantwoord beheerde bossen om wereldwijd de bossen te behouden.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeleelvoudigd en/of openbaar gemaakt, hetzij elektronisch, hetzij mechanisch, door middel van druk, fotokopie, film, geluidsband of op welke andere wijze dan ook en/of opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Hoofdstuk 1.

“Word wakker,” klonk een zachte, mannelijke stem. Ik kende de stem en heel even leek het alsof ik zweefde – lachend, gelukkig. Ik voelde het bloed door mijn lijf stromen en mijn hart kloppen. Ik opende mijn ogen. Ik bevond me in een schemerige kamer, in een bed. Zodra ik mijn arm wilde bewegen, zag ik dat er een infuus in mijn arm zat en realiseerde ik me dat ik in een ziekenhuisbed lag. Naast me zag ik twee monitoren die mijn vitale functies registreerden. Ik was alleen in de witte kamer. Er was niemand in de ruimte van wie de stem kon zijn.

Wat deed ik in het ziekenhuis? Terwijl ik zocht ik naar het knopje waarmee ik de zuster kon roepen, ging de deur van de kamer open. Een jonge vrouw in een beige regenjas kwam naar

binnen. Wie was dat? Ze ging naast mijn bed staan en plaatste haar hand tegen mijn voorhoofd. Ze zei niets en haar gezicht was uitdrukkingloos. Ze vertrok zonder een woord te zeggen. Gelukkig kwam er al snel een verpleegster naar me toe.

“Mevrouw Alden,” zei ze terwijl ze naar een van de monitoren keek. Achter haar kwam een tengere vrouw in doktersuniform de kamer binnen. Met papierwerk in haar handen kwam ze naast mijn bed staan. “Mevrouw Alden, kunt u me horen? Hoe voelt u zich?”

“Goed.” Mijn stem klonk zachter dan ik gewend was, dus schraapte ik mijn keel. Op wat stijfheid na, voelde ik me prima. Ze deed een stap dichterbij. “Kunt u uw benen bewegen?” Ik wiebelde voorzichtig met mijn tenen en knikte.

“Uw armen?”

Ik tilde mijn beide armen omhoog.

Ze maakte een aantekening. “Mooi. Kunt u me vertellen wat uw naam is?”

“Lily Alden.”

“Waar woont u?”

“Sioux Falls. Nee, Circle Pines, bedoel ik.” Ik was pas verhuisd, samen met mijn zus.

“Goed. Kunt u me ook vertellen hoe u hier terecht bent gekomen?”

Dat wilde ik net aan haar vragen. Ik kon me niets voor de geest halen en schudde mijn hoofd.

“Echt niet? Wat is het laatste wat u zich kunt herinneren?”

Ik dacht even na. Gisteren... Wat had ik gisteren gedaan? Ik was bij Carola geweest. Ze stond me in de achtertuin van het nieuwe huisje op te wachten. Was dat gisteren? Nee. Dat moest langer geleden zijn, want in de dagen erna hadden we het hele huis nog samen ingericht.

Wat was er daarna gebeurd? Ik wist het niet. Verder dan de verhuizing van Sioux Falls naar Circle Pines kwam ik niet.

“De verhuizing...” zei ik.

“Wanneer is dat precies geweest?”

“Eind september.”

“En u weet niet wat er zich in de maanden daarna heeft afgespeeld?”

Ik fronste mijn wenkbrauwen. “Maanden?”

Ze knikte. “Het is vandaag negentien december.”

Ik probeerde herinneringen op te halen.

“Ik plan u in voor een scan,” onderbrak ze mijn vergeefse poging.

Nadat ze de kamer had verlaten, zette de verpleegster een bekertje op het nachtkastje. “Water,” zei ze. “Hoe voelt u zich? Kan ik nog iets voor u doen?”

“Wat is er met me aan de hand?”

“Ze weten het niet precies. U zult nog verder onderzocht moeten worden. Wilt u dat ik uw moeder haal?”

Ik knikte. Ze verliet de kamer. Even later ging de deur weer open.

“Kindje!” riep mijn moeder terwijl ze op me afkwam. Haar eyeliner was over haar wangen uitgelopen en haar normaal zo perfect gekrulde platinablonde haar stak alle kanten uit. Ze omarmde me stevig. “Hoe voel je je?”

“Het gaat wel.”

Mijn zus Jenn kwam naast me zitten en plaatste haar hand op de mijne. “Blij dat je terug bent.”

“Wat is er gebeurd?” vroeg ik.

Mijn moeder ging aan de andere kant zitten. “Je bent ingestort. Weet je dat niet meer?” Ze keek bezorgd naar me. “De dokters waren hier al bang voor.”

“Waarvoor?”

“Je lijdt aan geheugenverlies. Toen we je hierheen brachten, was je in de war en constateerden ze amnesie.”

Ik staarde voor me uit. “De dokter zei me dat het december is.”

“Klopt, negentien december. Wat dacht jij dan?”

“Ik dacht dat het september was.”

“Wat is het laatste dat je je kunt herinneren?”

Ik deed mijn best, maar kwam opnieuw uit bij bezoekjes aan bouwmarkten, meubels sjouwen en het huis inrichten met Carola, Jenn en Ben.

“De verhuizing.”

Ze keek naar Jenn, die de krant van de vensterbank griste en hem voor mijn neus hield: 19 december was de datum.

Een mannelijke dokter kwam de kamer binnen met papieren in zijn handen. “Zo mevrouw Alden, u mag dadelijk naar een andere kamer.”

“Mag ik niet naar huis?”

“Ik zie hier staan dat u zich niets meer kunt herinneren van de afgelopen drie maanden.” Hij bladerde door het papierwerk.

“Wat is de laatste dag die u zich kunt herinneren?”

“Negentien september gingen we verhuizen. Die week kan ik me voor de geest halen. Tot de vierentwintigste.”

Hij maakte een aantekening. “U moet de komende dagen in ieder geval nog hier blijven voor verder onderzoek. Aan de hand van die resultaten kan pas vastgesteld worden of u naar huis mag.”

Ze wilden me in bed naar de andere kamer rijden, maar ik stond erop dat ik zelf liep.

Pas toen ik op de andere kamer kwam en uit het raam keek, realiseerde ik me dat het echt december was; buiten lag een dik pak sneeuw en talloze kerstlichtjes sierden de straten.

“Weet je echt niets meer van de afgelopen maanden?” vroeg Jenn.

“Wonen we hier echt al drie maanden?”

Ze krulde haar lippen op en knikte. “En het is fantastisch.”

Jenn wilde graag volwassen zijn en het feit dat ze niet meer bij mam woonde, was voor haar van groot belang om die

volwassenheid te bewijzen. Al was het niet de eerste keer dat ze het ouderlijk huis had verlaten; toen ze nog studeerde, woonde ze op kamers totdat ze twee jaar geleden had besloten dat ze er klaar mee was en naar New York wilde vertrekken om haar droom, een succesvol danseres te worden, na te jagen. Ze leek geknipt ervoor; lang, slank, beeldschoon en met een waanzinnig danstalent. Maar helaas kon ze slechts aan de bak komen als gogo-danseres in nachtclubs. Toen ze weer thuiskwam, wilde ze niet meer terug naar school en kreeg ze een baantje als verkoopster in een kledingzaak, waar ze ontslag had kunnen nemen omdat onze broer en zijn verloofde op het briljante idee waren gekomen een eigen zaak te openen. Een dans- en sportcentrum midden in het centrum van Minneapolis. Daar kon Jenn aan het werk als lerares in verschillende dansstijlen en sporten, en ook ik had er een parttime baantje, als barkeepster, gekregen. Jenn was twee jaar ouder dan ik en meende dat haar leven na de verhuizing pas echt ging beginnen. En aan haar uitdrukking te zien, was het tot nu toe een succes.

Mijn geheugenverlies van de laatste maanden gaf me een akelig gevoel. Ik durfde het haast niet te vragen, maar ik moest het weten, want voor hetzelfde geld kon ik me nog dingen herinneren: “Wat is er in die maanden allemaal gebeurd?” Jenn zuchtte. “Waar moet ik beginnen? We werken sinds begin oktober beiden op de zaak.

Jij aan de bar.”

Ik wist dat ik achter de bar zou gaan werken, maar kon me niet herinneren dat ik daar daadwerkelijk gestaan had.

“We hebben een paar leuke collega’s. Sam, breakdanceleraar. David, fitnessinstructeur. Hij werkt er pas sinds kort. Ron, jouw collega, die je dagelijks komt aflossen.”

De namen zeiden me niets. Ook kon ik me niets voorstellen bij de sportschool – ik was er slechts één keer geweest, toen

de danszalen nog van een andere eigenaar waren en de fitnessruimte nog leegstond.

“Wat nog meer?”

“Je won twee weken geleden vijfduizend dollar met een kraslot! Weet je dat ook niet meer?”

Ik schudde mijn hoofd.

“Je hebt een auto gekocht. Weer een Escort. Een zwarte dit keer.”

Ik kon me nog goed herinneren dat ik tot een jaar geleden een donkerblauwe Ford Escort '95 bezat die ik had verkocht omdat ik hem amper gebruikte.

“Je nieuwe telefoon.” Ze begon in haar tas te rommelen. “Hier.” Ze overhandigde me een nieuw toestel.

“Bedankt.”

“Met de rest van het geld hebben we zowat je hele garderobe vervangen. Kun je je die veel te dure Prada-schoenen die je gekocht hebt niet meer herinneren?”

“Nee.” Ik kon het niet geloven. Hoe kon ik drie maanden uit mijn leven vergeten zijn? Ik vroeg me af of het ooit nog terug zou komen. Dat kwam toch weleens voor? In films in ieder geval wel.